

Regio Parijs, 2006.

Goeiedag, Nathalie! Nou, al 'n beetje ingeburgerd?

We zitten nog volop tussen de dozen, maar we zijn heel blij met de buurt...

... en de buren.

Kom morgen anders gerust wat drinken tussen de dozen, dan laat ik je een en ander zien.

Kun jij morgen wat drinken bij de buren op 45, die zijn daar net komen wonen?

Ja, dat denk ik wel, ik kijk het na. Ik heb nog wat werk te doen, maar dat komt wel goed... wie zijn het?

Je weet wel, de nieuwe buren, de Gaubacs. Ze zijn erg aardig. Nadat ik bij hen langs was geweest, kwam ze informatie over de buurt vragen. We mogen elkaar wel. Ik heb je erover verteld.

Wie, zei je?

De Gaubacs... ze heten Nathalie en Christian Gaubac. Is daar iets mee dan? Ken je ze?

Is er iets?

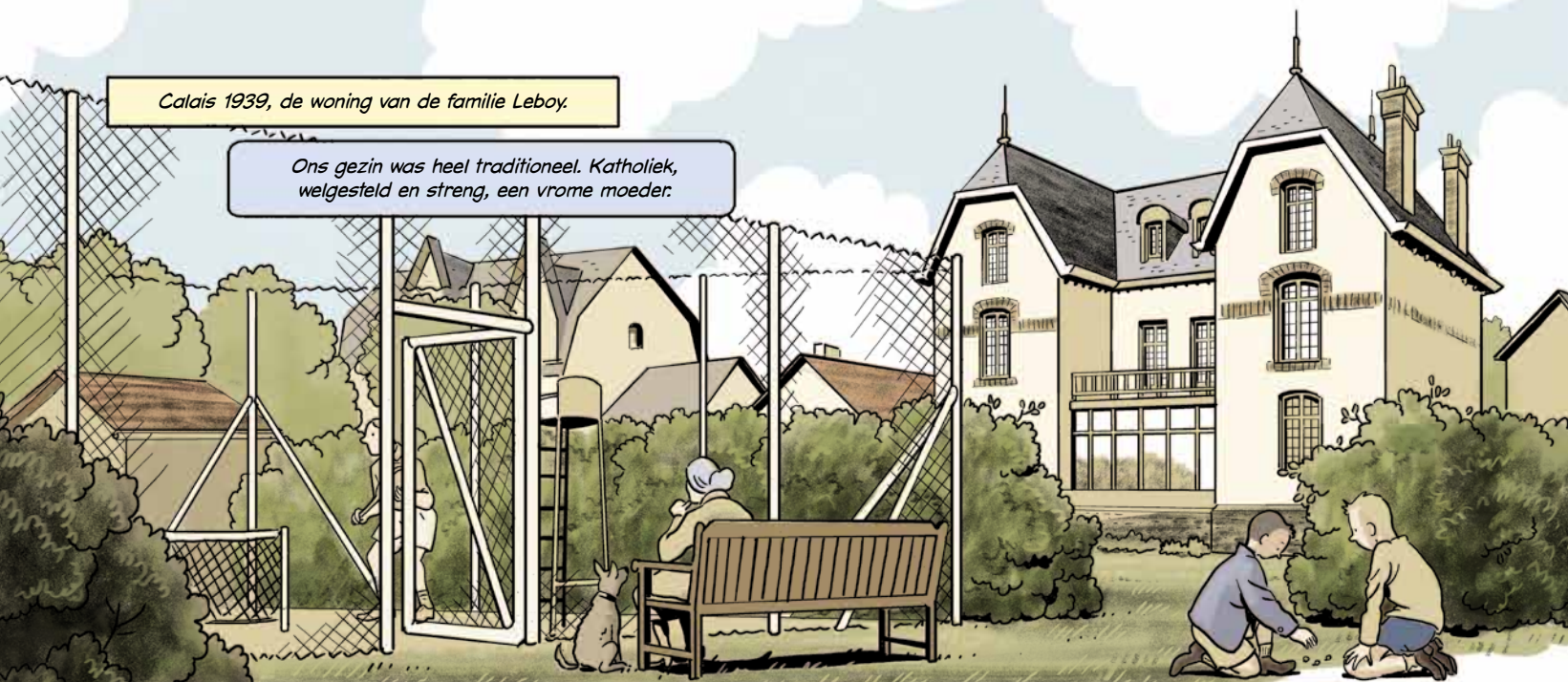
Dordogne, 1983.

Toe nou?! Doe dan
eindelijk eens je verhaal?

Calais 1939, de woning van de familie Leboy.

Ons gezin was heel traditioneel. Katholiek, welgesteld en streng, een vrome moeder.

Ik was ook gelovig en geïnteresseerd in politiek. Ik had nauwe banden met een centrumrechtse partij, de Democratische Volkspartij, en haar jongerenafdeling.

De democratie mag niet wijken voor al die autoritaire en onmenselijke regimes!

Mijn moeder had gewild dat ik naar het seminarie ging. Ik droomde meer over Saint-Cyr, de officiersopleiding of de technische hogeschool. Ik zat in de voorbereidende klas.

Ik wist toen nog niet hoe jammerlijk veel van de officieren van die tijd zouden falen. Voorlopig leken de Engelse en Franse democratie met hun koloniale rijken machtig en onoverwinnelijk.

De oorlog leek onvermijdelijk... maar hij zou vast kort en groots zijn.

3 september 1939.

Saint-Omer, 22 september 1939.

* De oorlog is verklaard. Engeland is sinds vanmorgen 11 uur en Frankrijk sinds vanmiddag 5 uur, in oorlog met Duitsland.

Tweede klas Leboy!
Een beetje meer pit!

Over drie maanden loop je voorop.
Als je dan niet beter oplet, heb je op
de eerste dag al een gaatje in je lijf!

We oefenden uiterst serieus en nerveus,
omdat we wisten dat dit geen militaire
dienst was zoals voorheen...
het was oorlog!

Aspiranten! Jullie worden in een paar weken opgeleid tot leiders! De toekomstige officieren van het Franse leger, op een moment dat het opnieuw geroepen wordt om haar roemrijke opdracht uit te voeren... de verdediging van ons vaderland!

Wees trots en dapper!

Nauwelijks drie maanden opleiding tot aspirant-officier, terwijl daar normaal gesproken twee jaar technische, theoretische en praktische studie voor stond. Maar we werden meegesleept door de loop van de geschiedenis en waren overtuigd van onze superioriteit.

Zolang ik maar in een goede eenheid terechtkom. Die moffen zullen wat beleven.

Het 1e Regiment Koloniale Infanterie. Daar zat ik dan met mijn 19 jaar, gebombardeerd tot hoofd van een sectie van 40 schutters, sommigen al ouder dan 40 jaar. Ik had ondersteuning van twee onderofficieren, waaronder een radio-operator.

Normaal gesproken voert een luitenant het commando over een eenheid infanterie... goed om te weten.

We vertrokken naar het oosten en namen positie in op ongeveer honderd kilometer van Parijs, ver van de grens. Het was al enkele maanden oorlog, maar noch de Fransen noch de Duitsers gingen tot actie over.

De Duitsers zijn vast bang voor ons. Dan hebben we tenminste nog wat tijd om ons met onze bondgenoten voor te bereiden...

Dat bleef wekenlang zo.

Waarom gaan we er niet gewoon op af?

Luitenant... we zitten al drie weken een beetje onze wapens in de olie te zetten.

Ik weet het niet, Mourad.

De bevelen van bovenaf zijn altijd dezelfde. Bewaak uw positie.

Heb er vertrouwen in... oorlog is een schaakspel.

Pfff... zelfs de koeien en de boeren letten niet meer op ons.

We waren niet goed uitgerust. Slechts één machinegeweer en een paar granaten voor de hele sectie. Elke schutter had een mes en een wapen van het merk Gras, waarvan het ontwerp nog dateerde uit 1874!

Dat was 'm dan, de uitrusting van de koloniale troepen, 'het machtigste leger ter wereld'.

Het uniform was zwaar en dik. De ongemakkelijke beenwindtels gaven de manschappen een ouderwetse, achterhaalde uitstraling.

Ik begon te twijfelen aan de kwaliteit van onze superieuren en strategen.

Waarom vallen de Duitsers niet aan?

Waarom zouden ze dat doen? Wij zijn degenen die ze de oorlog hebben verklaard!

Wij... de Fransen?
Ik niet, ik ben Algerijn!

